

5. neděle velikonoční rok C (2025)

1. čtení – Sk 14,21b-27

Svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustavili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií a Pamfýlií a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučeni milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

Mezizpěv – Žl 145,8-9.10-11.12-13ab

Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.

Nebo: *Aleluja.*

Milosrdný a milostivý je Hospodin,
shovívavý a plný lásky.

Dobrotivý je Hospodin ke všem
a soucit má se všemi svými tvory.

At' tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla
a tvoji zbožní at' tě velebí!

At' vypravují o slávě tvého království,
at' mluví o tvé síle!

Aby poučili lidi o tvé moci,
o slávě tvé vznešené říše.

Tvé království je království všech věků
a tvá vláda trvá po všechna pokolení.

2. čtení – Zj 21,1-5a

Bůh jim setře každou slzu z očí.

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem nová nebesa a novou zemi
dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem
svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo
vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od
trůnu mohutný hlas: „Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi
přebývat; oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem.
On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani
bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo.“ A ten, který seděl
na trůně, řekl: „Hle - všechno tvořím nové!“

Zpěv před evangeliem – Jan 13,34

Aleluja. Nové přikázání vám dávám, praví Pán, milujte se navzájem, jak
jsem já miloval vás. Aleluja.

Evangelium – Jan 13,31-33a.34-35

Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslavěn Syn člověka a Bůh je
oslavěn v něm. Je-li Bůh v něm oslavěn, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano,
hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám
dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem
milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste моji učedníci, budete-li
mít lásku k sobě navzájem.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Čím blíže byl Ježíš kříži, tím naléhavěji zjevoval svou lásku k učedníkům. Vyjadřoval ji těmi nejčistšími gesty, ale také dlouhými projevy a vysvětlováními, ve kterých s pohnutím a neústupnou vůlí povzbuzoval své posluchače k lásce. Čas se krátil. Odchod se blížil, a proto mluvil o tom nejdůležitějším – o lásce.

Lidé v naší době už nehledají důkazy o existenci nebo neexistenci Boha. Hledají opravdovou a vytrvalou lásku. Evangelium je hlásáno účinně a pravdivě jen tehdy, když učedníci Ježíše, kteří ho zvěstují, mají sílu nejen milovat, ale také být milováni. Potřebujeme odvahu ke vzájemné lásce. Být milován totiž vyžaduje více odvahy než milovat. Když miluji, mám ještě svobodu a čas, abych se vycouval, uzavřel se, mohu ještě utéct nebo jen předstírat. Ale když dovolím druhým, aby mě milovali, rozhodnu se, že se **nechám emocionálně a duchovně „strávit“, prostě nechám sebe „snít“**.

Ti, kteří nepřijímají svaté přijímání, budou asi překvapeni, co říkám. Pohorší se ti, kdo závidí, ale nemají odvahu to přiznat. Nikdy mě však nepohoršila Ježíšova slova o přijímání jeho Těla a Krve. Ano, dává nám věčný život tím, že se nám dává „jist“! Některí z jeho učedníků se těmito slovy pohoršili a už s ním nechodili. O tom se mluví v 66. verši 6. kapitoly Janova evangelia. Výmluvné číslo! Matka kojí své dítě svým mlékem a nikdo se tím nepohoršuje. Bůh nás živí svým Tělem a Krví – proč by to mělo být pohoršující?

Clive S. Lewis napsal: „*Bůh je ŽIVITEL, který vědomě tvoří své vlastní parazity, když nás povolává k životu, abychom ho mohli 'využívat'. To je láska.*“ Ano, to je vzor samotné lásky a všech

lásek. Co si tedy myslet o jeho výzvě, když říká, abychom se milovali navzájem, jako on miloval nás? A jak nás miloval? Miloval nás tak, že za nás prolil poslední kapku krve, i když by stačila jedna jediná, jak řekla svatá Terezie z Lisieux.

Chvěji se, když si začínám uvědomovat, s jakým Bohem jsem spojil svůj život. Chvěji se, protože milovat jako ON znamená nechat se využít, oklamat, zradit, rozdrtit jako kousek chleba v ústech. **Nechat se rozkousat – a já nemám rád, když mě někdo kouše!** Dát život těm, kdo mě o něj připraví, a to ještě s láskou, ne jen potlačováním nenávisti a touhy po pomstě. Ano, to mě přesahuje.

Rozumím Ježíšovým slovům, která pronesl ke svým učedníkům, když je posílal hlásat Boží království a říkal jim, aby šli jako ovce mezi vlky... na porážku! Někdo může říct, že to není láska, ale spíše šílenství. Ale je vůbec láska, která nepřekračuje hranice toho, co je výhodné, rozumné a vypočítavé, skutečnou láskou? **Láska není promyšlená strategie očekávající nějaký zisk, ale ztracení sebe sama pro záchrannu druhých – prostě oběť.**

Milovat se naučím, když odevzdám sebe v celku druhým. A jako jsme si řekli minulou neděli, že do nebe se vchází po známosti, tzn. když budu známým Ježíše Krista, a nejlépe nás Ježíš pozná, když budu milovat jako On, a dám se milovat do konce, když nechám se „rozkousat“.

Pane, nauč mě opravdové lásky. Amen.